

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság
Bf.I.75/2025/5.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, a 2025. december 2. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

A testi sértés büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntető ügyben a Veszprémi Törvényszék 2025. június 11. napján kihirdetett 17.B.61/2024/23. számú ítéletét megváltoztatja.

A szabadságvesztés büntetés tartamát 2 (kettő) év 6 (hat) hónapra, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát 3 (három) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Indokolás

[1] A Veszprémi Törvényszék 2025. június 11. napján kihirdetett 17.B.61/2024/23. számú ítéletében Terhelt1 (született: Név1) vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetésében (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat). Ezért őt 3 év 6 hónap szabadságvesztés büntetésre, mellékbüntetésül 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg. Megállapította, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A törvényszék sértett1 magánfél által előterjesztett polgári jogi igényt a törvény egyéb útjára utasította, rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

[2] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az ügyész a vádlott terhére, a kiszabott szabadságvesztés súlyosítása, míg a vádlott és védője eltérő tényállás és jogi minősítés, valamint enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

[3] A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.172/2025/1-I. számú átiratában rámutatott, hogy a védelmi fellebbezések tartalmára figyelemmel a felülbírálat terjedelme teljes körű. Álláspontja szerint a törvényszék a bizonyítékokat törvényesen szerezte be és tette az eljárás anyagává, ítéletének hatályon kívül helyezésére okot adó eljárási szabálysértést nem vétett. A beszerzett bizonyítékokat megvizsgálta és logikusan értékelte, e tevékenységével túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg.

[4] Kiemelte azonban, hogy a törvényszék a tényállás kezdeti cselekménysoránál azt rögzítette, hogy a vádlott ütései nem érték el a sértettet. E körben a tényállást a perdöntő bizonyítékként megjelölt ([19] bekezdés) kamerafelvételre alapozta, s a kamerafelvétel értékelésének menete során többször is azt rögzítette, hogy annak alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy a vádlott a sértettet kétszer megütötte (ítélet [22], [23], [25], [30] bekezdései). Ezt támasztja alá tanú5nak a kamerafelvétel megtekintéséről szóló folytatólagos tanúvallomása, melyre a bíróság is utalt az ítéletének [29] bekezdésében, valamint a 19060/7/2024. bü. számú, a kamerafelvételről készült rendőri feljegyzés.

[5] Erre figyelemmel a törvényszék iratellenes tényt rögzített, a tényállás ezen részleges megalapozatlanságát ezért a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerint az ügyiratok tartalma

alapján korrigálni kell akként, hogy a tényállásból mellőzni szükséges azt a kitélt, miszerint a vádlott ütései a sértettet nem érték el. Egyebekben a tényállásban a vádlott tudattartamára vonatkozó rész a jogi indokolás körébe tartozik.

[6] A fellebbviteli főügyészség a terhelt bűnösségére vont következtetést okszerűnek, a bűncselekmény minősítését törvényesnek ítélte, Érvelése szerint azonban a törvényszék által kiszabott szankció nem tükrözi megfelelően a bűncselekmény tárgyi súlyát. A büntetés kiszabása során irányadó körülmények közül mellőzendőnek tartotta a sértetti közrehatást, miszerint a sértett maga is megindult a vádlott felé és ezzel ő is beleállt a konfliktusba, ugyanakkor további súlyosító körülményként kérte figyelembe venni a vádlottnak a testi sértés okozására irányuló szándéka kitartó mivoltát, melyet még a kívülálló személyek első beavatkozása sem tudott semlegesíteni. Mindezekre figyelemmel a büntetés kiszabása során irányadó 5 éves középértéket jobban megközelítő tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabását tartotta indokolt, ehhez igazítva a közügyektől eltiltás mellékbüntetés mértékét is.

[7] A védő fellebbezésének indokolásában a fellebbezésének indokolásában az elsődlegesen eltérő tényállás és eltérő jogi minősítés, másodsorban a kiszabott végrehajtandó szabadságvesztés felfüggesztése érdekében bejelentett fellebbezését fenntartotta. Kifejtette, hogy álláspontja szerint a törvényszék ítéletének tényállása a Be. 592. § (1) bekezdésében írtak szerint részleges megalapozatlanságban szenved, mert az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása hiányos, részben felderítetlen, továbbá a megállapított tényállás részben ellentétes a keletkezett ügyiratok tartalmával. A részbeni megalapozatlanság azonban kiküszöbölhető a Be. 592. § (1) bekezdés d) pontjában írtak szerint a megállapított tényekről további tényekre levont helyes következtetésekkel.

[8] Kifejtette, hogy a belső helységben történt események tekintetében egymásnak ellentmondó bizonyítékok állnak rendelkezésre. Az ítélet azt állapította meg, hogy a pult előtt a vádlott kezdeményezte a tettelegességet és két alkalommal megütötte a sértettet, de nem állapítható meg, hogy az ütések a sértett fejére, vagy mellkasára irányultak. Ezen ítéleti megállapítással azonban ellentétes a vádlott és a sértett vallomása, a tárgyaláson mindketten azt vallották, hogy kölcsönös tettelegesség volt közöttük. A sértett vallomása szerint vérzett az orra, míg a vádlott előadta, hogy a sértett által leadott ütésektől eltörött az orrcsontja, melynek vizsgálatára azért nem került sor, mert a vádlott Hollandiában dolgozik és orvosi ellátására ott került sor. Emellett a sértett következetesen vallott a bíróság előtt is minden meghallgatása alkalmával, hogy több ütés érte őt és ő is több ütet helyezett el a sértett fején. A bíróság ezen egybehangzó vallomások ellenére, a tettelegességet nem állapította meg, csupán azt, hogy közöttük dulakodás volt. Így az ítéleti tényállás ebben a részben megalapozatlan.

[9] A szórakozóhely előtti, kinti események ítéletben rögzített története is hiányos. A vádlott elismerte, hogy miután látta, hogy a sértett telefonál a rokonainak, azért ment utána, hogy nem kell hívni segítséget, beszéljék meg egymás között. Ezzel szemben a sértett a feljelentésében azt állította, hogy „elindultam hazafelé a PENNY irányába, aztán a tónál a zsilipnél voltam, amikor úgy döntöttem, hogy visszafordulok.” Ebből pedig az állapítható meg, hogy kölcsönösen voltak kezdeményezői a kinti találkozásnak.

[10] Kitért arra is, hogy a kinti tettelegesség azzal kezdődött, hogy a 130-140 kg testsúlyú sértett, aki egy fejjel magasabb a vádlottnál, a vádlottat mellbe rúgta. Ennek hatására kerültek le a földre, ahol a szemtanúk vallomásai szerint kölcsönösen ütlegették egymást, majd egy rézsűn egymást fogva legurultak. Ennek kapcsán kiemelte, hogy a vádlott védekezésében a kölcsönös tettelegességet elismerte, de végig tagadta, hogy életveszélyt okozó testi sértésre irányult a szándéka, szemben az ítélet megállapításával. Megjegyezte azt is, hogy az ítélet szerint a vádlott jogos védelmi helyzetére hivatkozott. Ez az ítéleti megállapítás megalapozatlan, a vádlott soha nem hivatkozott ezen büntethetőséget kizáró okra.

[11] Az igazságügyi orvosszakértői vélemény szakszerűen állapította meg, hogy a sértettnek ütéstől vagy kemény tárgynak ütődéstől „kemény agyhártya alatti vérömlenye keletkezett.” Ennek elhárítása érdekében történt beavatkozás a sértettnél, mely a közvetett életveszélyt sikeresen elhárította. Az orvosszakértő az iratokból megállapította azt is, hogy a sértettől az ajkai kórházban nem vettek sem vért, sem vizeletet, és nem végeztek kábítószer fogyasztására vonatkozó vizsgálatot sem, amit a szakértő azzal indokolt, hogy nem állt rendelkezésére az ajkai kórháznak adat arra, hogy a sértett kábítószer fogyasztott.

[12] Ennek álláspontja szerint azért van jelentősége, mert a tárgyaláson rögzített orvosszakértői nyilatkozat szerint vér- és vizeletvizsgálat annak ellenére nem történt, hogy a sértett még a vizsgálat időpontjában is erősen ittas állapotban volt. Így ezen vizsgálati eredmények a kórház mulasztása miatt nem álltak rendelkezésre, holott a szakértő nyilatkozata szerint egy esetleges kábítószer fogyasztás, valamilyen módon elősegíthette, hogy a sérülés ilyen súlyossággal alakuljon ki, amellet, hogy mindenképpen külső erőbehatás érvényesülése is kellett.

[13] E körben kapcsán hivatkozott arra is, hogy a tényállás részleges megalapozatlanságát jelenti az a tény is, hogy tanú4 tanú vallomása szerint a sértettel közösen fogyasztottak az eseményeket megelőzően kábítószer, azonban bíróság ezt a vallomást a bizonyítékok köréből - indokolatlanul - kirekesztette, de ezt erősíti Név2 elsőfokú ítélet kihirdetését követően közjegyzői hitelesítés mellett készült nyilatkozata is, amelyben a sértett kábítószer fogyasztásáról számol be.

[14] Mindezeknek pedig azért van jelentősége, mert a bűncselekmény jogi megítélésére hatással vannak. A 3/2013. számú BJE határozata szerint az életveszélyt okozó testi sértés megállapításának akkor van helye, ha a testi sértésre irányuló magatartást tanúsító elkövető szándéka az életveszélyre is kiterjed, mert ennek bekövetkezését kívánja, vagy abba belenyugodva cselekszik. Ilyen szándék hiányában akkor kell ezt a bűncselekményt megállapítani, ha a beállott életveszélyes következmény tekintetében az elkövetőt gondatlanság terheli. Ugyanakkor az ítélet nem tartalmaz indokolást arra vonatkozóan, hogy a vádlott által gondatlanságból elkövetett életveszélyt okozó testi sértésnél mi lett volna a tőle elvárható figyelem, körültekintés, melynek elmulasztása miatt nem látta előre, vagy előre látta ugyan, de könnyelműen bízott az eredmény elmaradásában, figyelemmel arra is, hogy a vádlottnak nem volt tudomása a sértett magas vérnyomásáról, arról, hogy kábítószer fogyaszt. A bíróság a váddal egyezően csupán kijelentette, hogy a vádlott elmulasztotta a tőle elvárható figyelmet és körültekintést, és ezen kijelentésre hivatkozva minősítette a vádlotti magatartást - tévesen - életveszélyt okozó testi sértésnek.

[15] Az ítéltábla nyilvános ülésén az ügyész au átiratában foglaltakat fenntartotta és a vádlottal szemben kiszabott büntetés súlyosítását indítványozta.

[16] A védő a perbeszédében a fellebbezésének az indokolásában kifejtett érvek mentén indítványozta eltérő tényállás megállapítását és a vádlott terhére rótt cselekmény eltérő minősítésének megállapítását, másodsorban az enyhítő körülmények - a vádlott büntetlen előélete, rendezett családi körülményei és életvitele, tartásra szoruló kiskorú gyermekei - hangsúlyozása mellett a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

[17] A vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védőjéhez és megbánását fejezte ki a történetek miatt.

[18] A bejelentett fellebbezésekre tekintettel az ítéltábla a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése értelmében teljeskörűen, az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül a sérelmezett ítéletet, és ennek keretében vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó

rendelkezéseit, az eljárás helyességét és az eljárási szabályok megtartását a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen.

[19] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a büntetőeljárási törvénynek megfelelően folytatta le az eljárást, és nem vétett olyan szabálysértést, mulasztást, amely a Be. 607. § (1), 608. § (1), illetve a 609. § (1) bekezdése értelmében az érdemi felülbírálat akadályát képezhetne volna.

[20] A törvényszék az ügy érdemét tekintve is törvényes, alapos, mindenre kiterjedő bizonyítást folytatott le. Kihallgatta a vádlottat, sértett1 sértettet, valamint tanú1, tanú2, tanú5, tanú3 és tanú4, Lakatos tanú6 és tanú7 tanúkat, a tárgyalás anyagává tette a Név3 terasz belső helyiségében és teraszán készült kamerafelvételeket, az azok elemzéséről készült rendőri jelentést, sértett1 sértett vonatkozásában készült orvosi dokumentációt, az igazságügyi orvosszakértői véleményt és annak kiegészítését, meghallgatta továbbá a tárgyaláson az igazságügyi orvosszakértőt, a további releváns okiratokat pedig ismertetéssel emelte be a bizonyításba; ekként az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges bizonyítékokat hiánytalanul feltárta.

[21] A bizonyítási eljárás során vádlott és a védelem a bizonyítás anyagát megismerhették, azzal kapcsolatos álláspontjukat kifejezhették, védekezésüket, indítványukat, észrevételeiket előterjeszthették, a törvényszék a védelemhez való jogot az eljárása során messzemenően biztosította.

[22] A vádlotti előadásokat az elsőfokú bíróság részletesen bemutatta és elemezte, egymással, valamint a rendelkezésre álló további bizonyítékokkal összevetette, és logikai hibáktól mentes bizonyítékértékelő tevékenységének eredményeként a másodfokú bíróság megítélése szerint is okszerűen vetette el a vádlott védekezését, azt ugyanis a rendelkezésre álló bizonyítékok nem támasztják alá.

[23] Az eljárás tárgyát képező cselekménysor két jól elkülöníthető szakaszra bontható. A vádlott és a sértett közötti konfliktus a szórakozóhely belső helyiségében kezdődött, arról, valamint utóbb, a szórakozóhely teraszán történekről a biztonsági kamera felvételt is készített. A törvényszék a kamerafelvételeket, valamint az arról készített rendőri jelentést pontról pontra elemezte és egybevetette a vádlott és a sértett vallomásaival, valamint az eseményeket észlelő tanú1, tanú2, tanú3 és tanú4 vallomásaival. Ezzel szemben a szórakozóhely előtti füves területen történe vonatkozásában kizárólag személyi bizonyítékok, a vádlott vallomása, valamint a sértett és a tanúk előadásai álltak a bíróság rendelkezésére. Ezeket a törvényszék iratszerűen mutatta be az indokolásában, részletesen elemezte és ütköztette azokat.

[24] A bizonyítékok értékelése során az elsőfokú bíróság különös gonddal vizsgálta a vádlott védekezését, nevezetesen, hogy a sértett lépett fel vele szemben támadólag és kezdeményezte a konfliktust, míg ő csak védekezett, illetve a sértett életveszélyes sérülését nem ő okozta.

[25] A másodfokú bíróság megítélése szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helytállóan jutott a törvényszék arra a következtetésre, hogy a vádlott lényegét tekintve jogos védelmi helyzetre hivatkozó védekezése nem foghat helyt. Mind a rendelkezésre álló kamerafelvételek, mind a sértett vallomása, mind pedig a dulakodást észlelő tanúk vallomása egyértelmű abban a vonatkozásban, hogy a vádlott volt az, aki agresszíven lépett fel a sértettel szemben, őt két alkalommal is megütötte bent a szórakozóhelyen, majd miután kikísérték őket a szórakozóhelyről, őt továbbra is szidalmazta, majd pedig a távozóban lévő sértett után indult, ahol folytatódott közöttük a dulakodás, és kölcsönösen ököllel ütötték egymást.

[26] A sértett sérüléseit, annak keletkezési mechanizmusát illetően pedig az igazságügyi orvosszakértő véleménye kategorikus: a szakértő egyértelműen kizárta az elszenvedett

sérüléseknek kábítószer fogyasztásából eredő oki szerepét, mint ahogy cáfolható az is, hogy a sértett saját sorsú megbetegedése, a magas vérnyomása vezetett az életveszélyes állapot kialakulásához.

[27] Minderre figyelemmel a lefolytatott bizonyítás és az annak eredményeként a törvényszék által rögzített tényállás megalapozott, megfelelően alátámasztott és igazolható, tartalmazza a vádlott büntetőjogi felelősségének elbírálása szempontjából releváns tényeket, így az elsőfokú ítélet teljes mértékben alkalmas a felülbírálatra, a hatályon kívül helyezés szükségessége fel sem merülhet.

[28] Ugyanakkor egyetértett az ítéltábla a fellebbviteli főügyességgel abban, hogy a törvényszék a bizonyítékok értékelése során az ítélet [22], [23], [25], [30] bekezdéseiben állást foglalt abban, hogy a vádlott a szórakozóhely belső helyiségében két alkalommal is megütötte a sértettet, ehhez képest azonban a tényállásban nem ezt szerepeltette. Erre tekintettel az ítéltábla a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján a tényállás [5] bekezdéséből mellőzi azt a megállapítást, hogy a vádlott ütései nem érték el sértettet, mert az hátralépett, míg a [10] bekezdésben foglaltakat a jogi indokolás részének tekinti.

[29] Ezzel a pontosítással a törvényszék által megállapított tényállás megfelel a bizonyítás anyagának, az teljes mértékben megalapozott, így a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a felülbírálat során is irányadó volt. Ettől eltérő tényállás megállapítására, a vádlott felmentésére vagy a cselekményének eltérő minősítésére kizárólag a bizonyítékok újraértékelése esetén kerülhetne sor, amely azonban a büntetőeljárás törvény szerint kizárt, arra megalapozott tényállás mellett a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség.

[30] A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és a terhére megállapított bűncselekmény minősítése is törvényes, az ahhoz fűzött jogi indokolás pedig szakszerű és hiánytalan.

[31] A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket is nagyrészt helyesen tárta fel az elsőfokú bíróság, további súlyosító körülmény azonban a vádlott bántalmazásra irányuló kitartó szándéka. Mellőzi ugyanakkor az enyhítő körülmények közül a sértetti közrehatást, miután az a magatartása, hogy az utána szaladó, korábban őt megtámadó és nyilvánvalóan ismét támadni akaró vádlottal szembe fordulva elindul az irányába - kitérés kötelezettség hiányában - nem kifogásolható.

[32] A bíróságnak a törvényben meghatározott keretek között - a büntetési tételkeret irányadó középértékére is tekintettel - olyan büntetést kell kiszabnia, mely szem előtt tartja a büntetés célját, figyelemmel van a fokozatosság és a kellő egyéniesítés követelményeire, értékeli a társadalomra veszélyesség fokát mind a cselekmény, mind az elkövető tekintetében, az egyéb enyhítő és súlyosító körülményeket, és igazodik a cselekmény konkrét tárgyi súlyához.

[33] Az ítéltábla a sértettnek okozott életveszélyes állapotnak a közvetettsége miatt nem találta kifogásolhatónak az irányadó középértéket el nem érő tartamú szabadságvesztés alkalmazását. Ugyanakkor a törvényszék által kiszabott szabadságvesztés büntetést a vádlott javára írható enyhítő körülményekre, büntetlen előéletére, rendezett családi körülményeire, tartásra szoruló kiskorú gyermekeire tekintettel így is eltúlzottan súlyosnak ítélte. Mindezekre tekintettel a szabadságvesztés tartamát, illetve ahhoz igazodóan közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát a másodfokú bíróság enyhítette, a büntetés további enyhítése viszont a vádlott terhére eső, a törvényszék által megfelelően rögzített körülmények miatt már törvénytörő lenne.

[34] Az ítéltábla a Be. 590. § (7) bekezdése alapján vizsgálta az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben hozott rendelkezések helyességét is és megállapította, hogy azok törvényesek.

[35] Mindezekre tekintettel az ítéltábla a Veszprémi Törvényszék 2025. június 11. napján kihirdetett 17.B.61/2024/23. számú ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyéb rendelkezéseit – miután azok törvényesek voltak – a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Győr, 2025. december 2.

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára s.k. Dr. Élő András s.k. Szalainé dr. Joánovits Krisztina
s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

Záradék:

A Győri Ítéltábla ítélete és ezáltal a Veszprémi Törvényszék 2025. június 11. napján kihirdetett 17.B.61/2024/23. szám ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2025. december 2.

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára s.k.
a tanács elnöke